

II

Pekka Ervastian esitelmä 2.8.1933 Ruusu-Ristin kahdeksansilla kesäkurseilla Jyväskylässä 1933

Nukkumisesta ja unielämästä saamme verraten täydellisen ja seikkaperäisen kuvan, jos niitä asioita tutkimme pitämällä kiinni Paavalin kolmijaosta, jonka mukaan ihminen, kuten tiedämme, on kokoonpantu ruumiista, sielusta ja hengestä. Ruumiista nukkumisen ja unennäön aikana puhuimme eilen illalla ja huomasimme, että ruumis on itse asiassa kaksinainen, kaksipuolinen: näkyväinen ja näkymätön. Tämä ruumis, sekä näkyväisessä että näkymättömässä puolestaan, jää vuoteelle nukkumaan eli lepäämään, ja mainitsimme, että sen aivoissa, sen näkymättömissä aivoissa, siellä sisällä tapahtuu yhtämittainen unennäkö. Se voi olla hetkellisesti vilkkaampaa, toisina hetkinä taas hitaampaa, ja välistä melkein olematonta. Mutta ihminen itse, niinkuin totesimme, ei ole tuossa ruumiissa, ei näkyväisessä eikä näkymättömässä. Jos tahdomme käydä tarkastamaan ihmistä sieluna, siis tahtovana, tuntevana ja ajattelevana, tietoisena minuutena, hän poistuu tuosta ruumiista. Nukkuminenhan on sitä, että tajunta, ihmisen päivätajuinen minuus häviää, menee jonnekin. Jos fysiologit ovat tulleet siihen tulokseen, että tämä tajunta, että ihminen siis sieluna siirtyy isoista aivoista pikkuaivoihin ja niistä taas ehkä selkärankaan, niin tämä on okkultisen eli sisäisen tutkimuksen kannalta hieman puolinen selitys. Ei se vielä käsitä koko nukkumisen ja unennäön ilmiötä, sillä ihmisen tajunta, hän itse siis sieluna, ei jää pikkuaivoihin eikä selkärankaan, vaan siirtyy ulos – niinkuin eilen jo mainitsimme – ruumiista, sen viereen,

yläpuolelle, yleensä sen läheisyyteen. – Ja me kysymme nyt fyysillisessä päivätajunnassamme: mikä se on se ihmisen sielu, hänen minä-tajuntansa, oma personallisuutensa, ajatteleva, tunteva, tahtova minuutensa? Mikä se on? Mikä se siirtyy? Onko se jokin kappale, aineellisesti havaittava ilmiö, vai mikä? Emmehän me ajattelevina olentoina oikeastaan silloin löydä muotoa itsellemme. Tietysti muotomme on fyysillinen muoto. Mutta ajattellessamme, että siirtyisimme ulos fyysillisestä muodosta, ei meitä olisi oikeastaan tässä muodossa olemassa. Ja meistä tuntuu, että nukkuessamme emme ole kummitus. Jos niitä on olemassa, puhutaan niistä vasta kuoleman jälkeen. Ei ihminen ole nukkuessaan haamu. Mikä hän oikeastaan on? Tähän saamme vastauksen ainoastaan tutkimalla näitä asioita sisäisesti, juuri sen silmän kannalta, juuri sen olemismuodon kannalta, jossa olemme nukkuessamme. – Olettakaamme nyt, että seisoisimme jonkinlaisella ihmeellisellä silmällä varustetuna nukkuvan ihmisen vieressä ja katselisimme, mitä hänelle tapahtuu. Tietysti emme fyysillisellä silmällämme näe mitään muuta kuin mitä näkyväiselle ruumiille tapahtuu. Se vaipuu uneen. Emme voi tutkia asioita siis näillä fyysillisillä silmillä. Mutta jos meillä olisi ihmeellinen havaintokyky, jonka avulla voisimme tutkia tuota ilmiötä, mitä me näkisimme? Mitä silloin tapahtuu, kun ihmisen sielu, hänen personallisuutensa siirtyy ulos hänen ruumiistaan. – Me seisomme jonkin matkan päässä ruumiista, ja silloin näemme, että muodostuu ihmeellinen pilvimuodostuma ruumiin viereen, vähän yläpuolelle; pilvimuodostuma, joka on aivan epämääräinen, mutta joka ei ole mitään tavallista sumupilveä, jota me ajattelemme pilven merkitsevän. Ei mitään semmoista pilveä, vaan sangen ihmeellinen pilvimuodostuma monenlaisista väreistä. Siinä on punaista, vihreätä, sinistä, keltaista, ruskeata, mustaa, valkoista . . . kaikenlaisia värejä, ja ne ovat loistavia, eläviä, yhtämittä-

nessa liikkeessä, ja aivankuin tunkevat toistensa läpi ja valaisevat toisiaan. Ja kun vielä tarkemmin katselemme, huomaamme, että ei ole mitään, joka loistaisi noina väreinä; ei ole mitään erikoista ainetta, muotoa, joka loistaisi noina väreinä, vaan värit itse loistavat. Ne ovat aivan läpikuultavia. Niiden läpi voi nähdä, ja ne iskevät toisiinsa. Se on erikoisen kiintoisa ilmiö ja vaikeatajuinen ensin, kun selvästi näemme, ettei ole mitään muuta kuin värejä. Sitä on vaikea kuvata ja käsittää ruumiillisen tajunnan sanoilla. Mutta kun katselemme tuota pilvi-, värimuodostelmaa, huomaamme, että siihen muodostuu kuva nukkuvasta fyysillisestä ruumiista. Se on siis ihmisen kuva, joka muodostuu tuon väripilven keskelle, ja se ei ole mikään kuollut muoto. Sekin on elävä, aivan läpikuultava. Se ei ole suinkaan kuollut, koska pian havaitsemme, että se muoto elävöityy ja herää, ja siten huomaamme, että siinä ihmeellisessä pilvimuodostumassa eli aurassa, jos käytämme sitä sanaa, siinä loistavassa aurassa on ihminen. Hänhän ei oikeastaan ole semmoista, jota voisimme nimittää aineeksi, mutta huomaamme ihmisen itsen, ja se nousee ja herää. Se nousee toisessa maailmassa, ja on selvää, että se ei ole mikään vieras olento tuossa toisessa maailmassa. Nyt ei kannata enää kiinnittää huomiota nukkuvan ruumiiseen ja siihen maailmaan, vaan tuohon ihmiseen, joka omassa aurassaan herää. Ja silloin, kun me kiinnitämme katseemme siihen ihmiseen ja todella näemme, että se on elävä olento, joka ei nyt enää tunnu noin olemattomalta ja tyhjältä kuin ensin tuntui, vaan joka tuntuu elävältä olennotta, niin huomaamme, että hän onkin nyt olento toisessa maailmassa. Se maailma aukenee meidän silmillemme, kun käännämme katseemme pois näkyväisestä maailmasta. Unohtamme ruumiin, joka makaa vuoteella ja käännämme katseemme nukkuvan ihmisen mukana toiseen maailmaan, missä se on. Se on sangen ihmeellinen maailma.

Me emme tutki sitä nyt, vaan seuraamme nukkuvan ihmisen kohtaloita. Silloin huomaamme, että hän ei ole aivan välittömästi yhteydessä tuon maailman kanssa, johon hän herää. Ei sillä tavalla kuin me olemme tässä näkyväisessä maailmassa. Me olemme huoneessa, menemme ulos pihalle, sitten kadulle ja katselemme Jyväskylän kaupunkia. Me liikumme vapaasti näkyväisessä maailmassa. Mutta tuo nukkuva olento, joka herää toiseen maailmaan, ei näe sitä välittömästi, ei ole jäsen siinä maailmassa, että voisi vapaasti liikkua; vaan on merkittävä, että hänen auransa välittää hänen yhteytensä tuon toisen maailman kanssa. Me puhumme okkultisessa ja teosofisessa kirjallisuudessa astraalisesta maailmasta ja astraaliruumiista. Nyt on ihminen tosiasiallisesti astraaliruumiissa ja aurassa ja siinä ruumismuodostumassa, joka on tuossa aurassa aivan kuin heijastuneena fyysillisestä ruumiista. Ja nyt ihminen silloin on sidottu omaan auraansa sillä tavalla, että hänen tajuntansa on auran värien välityksellä yhteydessä tuon näkymättömän maailman kanssa. Mehän olemme tässä fyysisessä maailmassa tämän fyysisen maailman kanssa yhteydessä meidän aistiemme välityksellä. Sokeina esimerkiksi kuulisimme ääniä ja hapuilemalla voisimme liikkua. Jos emme kuulisi, niin hyvin suuri osa elämästä fyysisessä maailmassa olisi meidän tajunnastamme pois pyyhitty. Meillä on nyt viisi aistia, mutta joku ihminen voi olla puutteellinen. Me voimme vertauskuvalisesti puhua, kuinka on ihmisen sielun laita nukkuessaan. Hän ei ole itsetietoinen siellä, niinkuin me olemme tässä. Hän ei ole saanut aisteja, niinkuin me näkyväisessä maailmassa, vaan hän on omasta aurastaan ja sen väreistä riippuvainen. Jos hänessä on jokin väri voimakkaampi, niin hän sen värin välityksellä joutuu yhteyteen tuon toisen maailman kanssa. Ja nyt riippuu siitä hänen oman kehityksensä asteesta, minkälaisen maailman kanssa hän joutuu yhteyteen. Aivan samalla tavalla kuin

ihminen, joka ei näkisi mitään näkyväisessä maailmassa, olisi rajoitetussa yhteydessä näkyväisen maailman kanssa, samalla tavalla on nukkuva näkymättömän maailman kanssa yhteydessä. Meidän täytyy huomata vielä eräs asia; se, että kun katselemme ihmisen auraa, huomaamme pian, että hän ei ole sillä tavalla suinkaan poissa nukkuvasta ruumiista, että hänellä ei olisi yhteyttä sen kanssa, vaan hän on pienien loistavien lankojen tai säikeiden kanssa yhteydessä fyysillisen ruumiinsa kanssa. Jos esimerkiksi hän on saanut epämurkavan asennon ja hän herää, se herääminen on sitä, että hän vetää sieluauran takaisin itseensä. Esimerkiksi, kun olemme juuri nukkumaisillamme ja auramme on juuri mennyt ulos, ja me olemme menneet ulos itsestämme, ja joku syy voisi vetää meidät takaisin, me olemme kuin putoamassa. Me olemme juuri nukkumassa, mutta jostakin syystä meidän täytyy tulla takaisin ruumiiseemme. Se on sitä.

Nyt että saisimme jonkunlaisen kuvan nukkuvan ruumiin sielusta, sen tilasta, niin pitäisi ottaa kolme tyypillistä esimerkkiä. Sentähden täytyy ottaa tyypillisiä esimerkkejä, kun kaikki niinsanotut todellisuudesta otetut esimerkit ovat monimutkaisempia; ne ovat kaikki erilaisia, että jos vain yhtä ihmistä tutkimme, niin emme saa mitään tyypillistä kuvaa. Sillä kun yksilöllistä tapausta tutkimme, huomaamme kuinka ne ovat hieman erilaisia, mutta täytyy ottaa jonkunlainen äärimmäinen esimerkki, jotta saisi edes jonkunlaisen kuvan sielun tilasta. Ja sentähden minäkin otan nyt kolme tyypillistä esimerkkiä, jotka ovat otetut elävästä elämästä, mutta jotka minä nyt rajoitan vain muutamiin puoliin. Minä en kerro siis kokonaan semmoisen ihmisen tilasta, vaan valitsen tyypillisen puolen hänen tilastaan. – Otetaan silloin joku niin alhainen esimerkki kuin mahdollista. Ehkei se ole hyvin sanottu, mutta "karkeampi" esimerkki, vähän meidän kaikkien mielestä vähän karkeammasta ihmises-

tä. Ajattelen semmoista ihmistä, joka juopottelee ja elää niissä mielikuvissa ja himoissa. Hänen ajatuksensa tässä ruumiillisessa päivätajunnassa kiertää ihania juomien ympärillä, varsinkin jos hän ei ole saanut tyydyttää janoaan – niinkuin hän itse sitä kauniilla tavalla nimittää. Silloin hänen mieleensä tulee kaikenlaisia ihania juomia, jotka jonkun muun mielestä ovat muuta kuin ihania. Esimerkiksi äärettömiä määriä olutta tai virolaista spriitä. Yöllä, kun hän siirtyy ulos ruumiistaan, jää ruumiskin mahtavalla tavalla unta näkemään. Se näkee niin selvää unta, jollei juuri juomingeista, niin jostakin muusta, jossa voi meluta, tehdä liikkeitä, huutaa j.n.e., että luulisi sielun olevan ruumiissa. Mutta kun tarkastaa, niin huomaa, että hän itse sieluna on lähtenyt ulos ruumiista, mutta melkein makaa siellä ilmassa ja näkee jotain unta, ja ne unet ovat silloin niinkuin sanoisimme verrattain karkeata laatua. Kuitenkin meidän täytyy huomata eräs tosiseikka. Olen ollut huomavini eräissä tapauksissa, että tuollainen ihminen, joka rakastaa juomista, omassa sisässään on hyvä ja herttainen ihminen. Hän voi olla erittäin hyvä ja lämminsydäminen ihminen. Se näkyy tuossa hänen sielussaan, kun ruumis nukkuu. Sillä jos hän itse tuossa omassa aurassaan näkeekin joitain unia juomingeista tai muusta sellaisesta, niin se sielu herää ja nousee tuossa toisessa maailmassa, ja yht’äkkiä esimerkiksi joku hänelle rakas olento, oma lapsi tai oma vaimo tai joku muu nousee hänen mieleensä. Silloin hän siinä nukkuessaan tai ollessaan puolihereillä tuossa astraalisessa tilassa, hän voi noin puolitajuisesti katua omaa juoppouttaan. Jos hän näkee pienen lapsensa esimerkiksi, hän heltyy ja rupeaa sielutajunnassaan katkerasti itkemään, ja hän on onnellinen, kun hän katselee omaa lastaan. Mutta hän itkee myöskin omaa kurjuuttaan ja ajattelee: enkö sittenkin voisi tuota jättää . . . Hänen sieluntilansa sillä aikaa kun ruumis nukkuu, se on

enemmän tämmöistä laatua, että jos se ei ole kokonaan noissa muistoissa, se voi kohota tämmöiseen syvempään, puhtaampaan, eetilliseen tuntoon. Ja silloin, kun me häntä katselemme, huomaamme, että hän on yhteydessä silloin tuon toisen maailman kanssa, jossa hän on. Eikä se lapsi, jonka hän näkee, ei sen ollenkaan tarvitse olla ainoastaan ajatus-, muistikuva. Se voi todellisesti olla hänen lapsensa, joka myöskin nukkuu ja tulee tuossa maailmassa isänsä luo. Lapset, jos katselemme niiden unta, ovat hyvin hereillä tuossa toisessa maailmassa sielussaan, paljon paremmin kuin vanhat ihmiset. He nousevat iloisesti tuohon maailmaan, jota he nimittävät fyysillisessä maailmassa esimerkiksi höyhensaareksi. Se on tietysti vanhempien ihmisten keksimä nimi. He ymmärtävät, että siellä on kaikki niin pehmeätä, ja lapset ovat hyvin iloisia, kun he heräävät tuossa maailmassa. Lapset voivat siellä suurissa joukoissa tulla yhteen ja viettää aivan hauskaa elämää yön aikana. Lapset voivat kertoa sitten, mitä he näkivät höyhensaarilla. Siellä olivat heidän sisarensa, veljensä, heidän vanhempansa, ystävänsä ja melkein kaikki tuttavat. Paljon lapsia siellä oli ja siellä oli äärettömän hauskaa. Jossakin paikassa metsässä oli niin paljon kaikenmoisia keijukaisia, tonttuja, ja jos mitä olentoja. Milloin he olivat esimerkiksi piparikakkumummon mökissä, niinkuin saduissa kerrotaan, ja saivat hunajaa ja kaikkea. Jos minä olen kysynyt lapselta: oletko sinä syönyt myöskin niitä piparikakkuja? – hän sanoo: söin, ja ne maistuvat niin hyviltä. – Ja lapsen mieleen voi johtua: menenpä isää katsomaan. Ja hän joutuu heti isänsä luo, ja se aivan kuin isänkin herättää. Hän tulee katumapälle tai niin onnelliseksi, että hän itkee.

Otammepa toisen tyypillisen esimerkin, semmoisen oikein sivistyneen nykyaikaisen ihmisen, joka on sivistynyt, ei ainoastaan että hän on lukenut joukon kirjoja ja suorittanut

tutkintoja, vaan että hän on siveellinen olento, ihminen, joka elää nätisti ja mallikelpoisesti tässä maailmassa. Hän silloin yöllä nukkuessaan joutuu omaan auraansa myöskin, herää siinä pian ja nousee pystyyn. Hän on aivan oma itsensä, mutta kevyessä ruumiissaan. Ehkä on liian paljon sanottu, että on aivan oma itsensä, sillä hän joskin on kaikella tavalla tietoinen, vaikkapa melkein itsetietoinen, ei hän kuitenkaan hallitse täydellisesti sitä maailmaa ja ole sillä tavalla itsetietoinen kuin me näkyväisessä maailmassa. Hän on riippuvainen aurastaan, mutta hän joutuu heti astraalisen maailman kanssa yhteyteen ja hän lähtee heti ikäänkuin kävelemään. Me näemme, että hän poistuu paljon kauemmaksi nukkuvasta ruumiistaan. Pitkä lanka jää ruumiin ja hänen auransa väliin, mutta hänen ei tarvitse pysytellä niin lähellä nukkuvaa ruumistaan kuin tuo edellinen esimerkki, vaan hän liikkuu vapaasti. Hän liikkuu ulkona, katselee maisemia ja tapaa toisia nukkuvia ihmisiä, eikä ainoastaan nukkuvia, vaan myöskin kuolleita. Ja nyt hän huomaa siellä sen, että hänen nukkuvat ystävänsä ja toverinsa eivät yleensä ole niin hereillä siinä maailmassa, vaan ne kyllä jotka ovat samalla kehitystasolla kuin hän itse. Mutta kaikki, jotka ovat kuolleet, hänen omaisensa, ystävänsä, ovat siinä näkymättömässä maailmassa aivan hereillä ja tietoisia. Ei hän nyt tietenkään osaa arvostella, minkälaisessa tilassa ne kuolleet ovat, mutta hän tekee sen havainnon ainoastaan, että hän kohtaa semmoisia vainajia, jotka ovat juuri äsken ehkä kuolleet. Hän juttelee kaikenlaisista asioista heidän kanssaan. Usein juuri semmoisista vainajien asioista. Mutta usein hän voi kertoa oman elämänsä vaikeuksista ja saa usein neuvoja ja lohdutusta. Tämä olkoon kuva toisesta esimerkistä ja tyyppistä. Siitähän voisi kertoa paljon enemmän.

Otetaan sitten kolmas esimerkki. Otetaan semmoinen ihminen, jota nimitämme opetuslapsiksi, joka, kuulukoon hän

mihin uskontoon tahansa, on sisässään tuntenut tarvitsevansa ja tehnyt päätöksen, että hän tahtoo kasvattaa itsestään ihmisen, joka kelpaa Jumalan edessä, täydellisen ihmisen, ja tahtoo kulkea mestarinsa jäljessä. Jokaisessa uskonnossa on joku keskushenkilö, joka on niiden ihmisten kesken se täydellinen. Hän ottaa sen ihanteekseen; taikka myöskin on mahdollista, että hän ei löydä kestään tunnetusta historiallisesta uskonnonperustajasta semmoista olentoa, jota hän tahtois seurata. Mutta hänen sisässään asuu täydellisen ihmisen kuva. Hän varustaa sitä täydellistä ihmistä kaikilla korkeilla hyveillä, mitä hän voi käsittää, ja sitä ihannetta hän koettaa seurata. Hän on vakavasti päättänyt, ettei hän elä turhaan, vaan kasvattaa itsessään ihmistä. Hän aloittaa omalla vastuullaan sentähden, että hän on nähnyt ihanteen – joko Zoroasterissa, Buddhassa, Muhammedissa tai jossain omassa ihanteessaan. Hän on nähnyt täydellisen ihmisen ja tahtoo itse kasvattaa itseään sellaiseksi. Ja tiedämme, että sellaisen ihmisen ensimmäinen koettelemus on se, että jokin ääni sanoo hänelle: mutta, entäpä jos ei ole mitään Jumalaa ja tuommoista täydellisyyttä. Jospa ei ole ollut tuommoisia ihmisiä tai ne eivät ole olleet täydellisiä. Se on kaikki ehkä ollut hölynpölyä. – Silloin hänen täytyy vastata kiusaajan äänelle: aivan yhdentekevää. Minä tahdon olla ensimmäinen, jos kukaan ei ole ollut ennen minua. Minä pelastan koko maailman sitten; kulkekoot muut jäljessäni. – Jos kiusaaja sanoo: entä jos ei ole mitään . . . silloin hän sanoo: mutta minä olen. – Hän on silloin semmoinen ihminen, jota nimitämme totuudenetsijäksi sanan todellisessa merkityksessä; jota nimitämme todelliseksi siveelliseksi pyrkijäksi. Ja nyt kun hänen ruumiinsa nukkuu, hän lähtee aurassaan ulos ja nousee heti aivan itsetietoisena, lähtee kulkemaan ja tapaa noita olentoja, joiden olemassaoloa hän päivätajunnassa on epäillyt. Hän tapaa näitä mestareita, ja juuri sen kautta, että hän myöskin

tapaa näitä korkeita täydelliseksi kasvaneita ihmisiä ja saa kuulla heidän opetuksiaan, neuvojaan, sen kautta juuri hänessä sitten päivätajunnassa kasvaa usko ja varmuus. Ei hän osaa sanoa, että hän tietäisi mitään. Hänellä ei ole mitään muistoa yöllisistä vaikutuksista ensin, mutta hänessä kasvaa ihmeellinen varmuus. Hän tietää erään asian; tietää, että kannattaa kulkea eteenpäin, kasvattaa itseään. Se on todellinen elämä, ettei ihminen jää suohon rypemään, vaan nousee ja omaksuu kaiken hyvän ja kulkee eteenpäin kautta iäisyyksien ikuisuutta kohti. Hänessä se on todellinen usko; ei hysteerinen usko, että minä olen pelastunut Jumalan Pojan ristinkuoleman kautta. Hän vaivaa itseään sen kautta kaikenlaisissa sieluntuskissa, vaikka hän uskoisi kuinka lujasti uhrikuolemaan. Jos kuolema lähestyy, hän joutuu suureen hätään. Miten mahtaa olla. Uskovainen siinä merkityksessä ei ole ollenkaan varmallalla pohjalla vielä, sillä hänen jokapäiväisessä kristinuskossaan ei ole mitään selvää tietoa ja oppia siitä, että ihminen luopuu kaikesta synnistä ja pyrkii hyvään. Päinvastoin on aina sanottu: sinä syntinen ja viheliäinen olento, kuoleman jälkeen joudut helvettiin; usko! Se ei ole kasvatusta. Sen ihminen helposti huomaa, joka on lähtenyt kasvattamaan itseään tuolla kaidalla tiellä. Silloinhan hänessä kasvaa se ihmeellinen varmuus, joka johtuu ainoastaan väsymättömästä siveellisestä pyrkimyksestä. Hän tuntee seisovansa oikealla pohjalla ja kulkevansa Jumalaa kohti. Hän ei silloin pelkää kuolemaa. Kuolema ei voi kauhistuttaa eikä vaivata häntä. Hän ajattelee, että hän on täynnä sitä tietoa, että hän tahtoo vain kulkea ihannetta kohti, kasvattaa itseään kaikessa hyvässä, vaatii kaikkea itsekieltämistä pahasta. Hänellä ei ole mitään muuta pyrkimystä. Jos hän on kompastunut, pian hän on oppinut kulkemaan suorana. Hänen ei tarvitse rypeä liassa. Hänessä kasvaa sisäinen rauha, ilo ja tyyneys, ja hän ei voi enää peljätä mitään. Vaikka hän ei

tiedä, mitä on kuoleman jälkeen, niin hän tietää sen ainakin, että hänen pyrkimyksensä hyvään on itsessään jotakin ikuista. Kuolema ei voi sitä katkaista. Se varmuus on kasvanut yöllisessä kokemuksessa.

Nyt huomaan, että käsite "henki" on jäänyt koskematta. Missä on ihmisen henki ja mikä se on? Jos nyt ihmisen ruumis on tuossa makaamassa ja ihmisen sielu on aurassa, missä on hänen henkensä? Mikä on ihmisen henki? Kuinka Paavali puhuu kolmesta asiasta: ruumiis, sielu, henki? – Henki on kuolematon ihmisessä, se Jumalan kuva, josta puhutaan Vanhassa Testamentissa; Jumalan Poika, Jumalan lapsi, josta puhutaan Uudessa Testamentissa. Se on ihmisen ikuinen jumalsyntyinen itse eli aatmaa. Se on ihmisen henki. Ja missä on tämä ihmisen henki? – Se ei ole missään, ja se on kaikkialla. Kuitenkin on ehkä vähän väärin sanoa: se on kaikkialla, sillä ollessaan yksilöllinen henki, se on rajoitettu jollakin tavalla. Mutta se ei ole aineellista, geometrinen rajoitus. Se on se "henki ei missään ja kuitenkin kaikkialla" ja se on meidän varsinainen itsemme. Jos kysymme päivätajuiselta ihmiseltä: missä on sinun sielusi? missä sinä olet sieluna? – ihminen vastaa: ruumiissa olen personallisena minuutena. Mutta jos kysymme: missä on sinun henkesi? – hän vastaa: eikö se ole, että elän ja olen sielullinen olento; eikö se ole henki? – Lapsi parka, sinulla ei ole tietoa hengestä vielä. Missä on sinun todellinen henkesi? – Kysymme ja vastaamme siihen. Jos nyt ihmisen aura on noin iso, ja toisen noin iso. Toisen on suurempi kuin toisen. Sanotaanhan esimerkiksi Buddhasta, että hänen auransa olisi kilometrejä iso. Jos hänen auransa oli niin iso, kuinka iso hän itse oli henkenä. Hänen henkensä ympäröi ja syleili koko hänen auraansa, sieluansa ja fyysillistä olentoansa. Tämä on tietysti vertauskuvallista kieltä, sillä ei ihmisen henki ole atmaana, Jumalan Poikana, mikään semmoinen

fenomeni eli ilmiö, jota voisimme aineellisesti määritellä. Kun koetamme sitä inhimillisellä kielellä kuvata, on se sillä tavalla ulkopuolella ja ympärillämme, että jos menemme omaan henkeemme, nousemme sen tajuntaan sisään, taivaalliseen itseemme, Jumalan Poikaamme, niin koko meidän personallisuutemme, auramme, häipyä aivan kuin pieneksi kuplaksi tuossa meidän itsessämme. Se on pieni tyhjiö itsessämme. Jos elämme hengessä, olemme kuin suuressa meressä. Me itse elävinä sieluina, ruumiillisina olentoina, muodostamme kuin kuplan tyhjän paikan. Se on tietysti nyt hengen kannalta. Mutta jos koetamme vielä ilmiöllisesti ja objektiivisesti katsella, kuinka on hengen laita, kun ihminen nukkuu, sanomme, että henki on jonkunlaisessa yhteydessä sekä sielun että ruumiin kanssa, ja se on kuin suojelemassa molempia. Varsinkin näemme, että henki on sielun kanssa yhteydessä. Ihminen sielullisena olentona on jonkunlaisen langan kautta yhteydessä oman henkensä kanssa. Ja se on se henki, joka valaa häneen koko elämän ja mikä on hyvää ja totuutta. Sentähden hänen sielunsa, varsinkin kun se on tullut opetuslapsiksi, nostaa kuin kätensä tuohon taivaalliseen Isään. Sillä ennenkuin ihminen itse on tullut Jumalan Pojaksi, niin kauan se henki on ihmisen Taivaallinen Isä. Ihminen nostaa kätensä sitä kohti silloin kun hän pyrkii hyvään; siis kun hän on opetuslapsi. Ja se henki inspiroi häntä kaikkeen hyvään; antaa kokea rauhaa ja hyvää, mikä hänen sielussaan sitten ilmenee. Ja vasta sitten, kun opetuslapsi on tullut määrättyyn kohtaan omassa pyrkimyksessään, on saavuttanut jotain omassa siveellisessä ja älyllisessä – ja lisätäkäämme vaikka psyykkisessä – pyrkimyksessään, silloin tulee hetki, jota tavallisesti nimitetään okkultisessa kirjallisuudessa vihkimykseksi; tulee hetki, jolloin ihmisen personallinen tajunta nousee ylös henkeen ja hän tuntee olevansa Jumalan Poika, ja tulee vastaanotetuksi siihen

valtakuntaan, jossa elävät Jumalan Pojat, toiset ihmiset, jotka ovat jo iankaikkisia, kuolemattomia olentoja. Siihen kun ihmisen tajunta nousee, avaruudet ovat avoinna, ja hän on siinä ihmeellisessä taivaallisessa veljeskunnassa, jossa tietäjät ja mestarit ovat, ja jossa häntä ei odota enää kuolema. Sillä hän on tullut kuolemattomaksi, siksi mitä hän on; sillä henkiolentona juuri ihminen on kuolematon. Personallinen on kuolevainen. Kaikki hänessä kuolee, ennenkuin hänen minänsä yhtyy siihen taivaalliseen itseen, joka on kuolematon Jumalan Poika.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Uni ja kuolema*, 1944.